

VIJEĆE EUROPE

EUROPSKI SUD ZA LJUDSKA PRAVA

PRVI ODJEL

PREDMET PLAZONIĆ PROTIV HRVATSKE

(Zahtjev br. 26455/04)

PRESUDA

STRASBOURG

6. ožujka 2008.

KONAČNA

06/06/2008

Ova će presuda postati konačnom pod okolnostima utvrđenim u članku 44. § 2. Konvencije. Može biti podvrgnuta uredničkim izmjenama.

U predmetu Plazonić protiv Hrvatske,

Europski sud za ljudska prava (Prvi odjel), zasjedajući u vijeću u sastavu:

Christos Rozakis, *predsjednik*,

Nina Vajić,

Anatoli Kovler,

Khanlar Hajiyev,

Dean Spielmann,

Giorgio Malinverni,

George Nicolaou, *suci*,

i g. Søren Nielsen, *tajnik Odjela*,

nakon vijećanja zatvorenog za javnost 12. veljače 2008. godine,

donosi sljedeću presudu koja je usvojena tog datuma:

POSTUPAK

1. Postupak u ovom predmetu pokrenut je na temelju zahtjeva (br. 26455/04) protiv Republike Hrvatske kojega je hrvatski državljanin, g. Ivan Plazonić ("podnositelj zahtjeva") podnio Sudu na temelju članka 34. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda ("Konvencija") dana 28. svibnja 2004. godine.
2. Hrvatsku Vladu ("Vlada") je zastupala njena zastupnica gđa Š. Stažnik.
3. Dana 19. rujna 2006. godine Sud je odlučio Vladu obavijestiti o prigovoru glede duljine tri skupa postupaka. Primjenjujući članak 29. stavak 3. Konvencije odlučio je istovremeno ispitati osnovanost i dopuštenost zahtjeva.

ČINJENICE**I. OKOLNOSTI PREDMETA**

4. Podnositelj zahtjeva je rođen 1936. godine i živi u mjestu Koška.

A. Prvi skup postupaka*1. Građanski postupak*

5. Dana 8. listopada 1996. godine podnositelj zahtjeva podnio je građansku tužbu Općinskom sudu u Puli protiv određenog obrtnika B.P., radi isplate.
6. Sud je održao ročišta 12. studenog (u odsutnosti podnositelja zahtjeva) i 19. prosinca 1997., 28. siječnja 1998., 3. rujna i 4. listopada 1999., 3. veljače, 3. ožujka i 5. prosinca 2000. te 9. siječnja i 7. svibnja 2001. godine.
7. Ročišta zakazana za 15. srpnja 1998. i 16. studenog 1999. godine odgođena su na zahtjev podnositelja zahtjeva. Ona zakazana za 14. prosinca 1999. i 14. ožujka 2001. godine također su odgođena.
8. Ročište zakazano za 31. listopada 2000. godine odgođeno je jer su stranka pokušale zaključiti sudsku nagodbu.
9. Na ročištu održanom 7. svibnja 2001. godine Općinski sud je donio presudu djelomično usvojivši zahtjev podnositelja zahtjeva. Tuženik je 24. prosinca 2001. godine uložio

- žalbu te je 1. veljače 2002. godine njegova žalba, zajedno sa spisom predmeta prosljeđena Županijskom sudu u Puli.
10. Dana 13. listopada 2003. godine Županijski sud u Puli ukinuo je prvostupanjsku presudu i vratio predmet na ponovni postupak.
 11. U ponovljenom postupku Općinski sud u Puli održao je ročišta 2. ožujka i 22. studenog 2004. godine te 21. veljače 2005. godine.
 12. Na ročištu održanom 7. ožujka 2005. godine sud je donio novu presudu prihvativši djelomično zahtjev podnositelja zahtjeva.
 13. Dana 16. siječnja 2006. godine Županijski sud u Puli odbio je žalbu podnositelja zahtjeva i potvrdio prvostupanjsku presudu.

2. Ovršni postupak

14. Dana 24. ožujka 2006. godine podnositelj je zatražio od Općinskog suda u Puli ovrhu naprijed navedene presude zapljenom sredstava sa bankovnih računa dužnika. Dana 29. ožujka 2006. godine sud je izdao rješenje o ovrsi privremeno zaplijenivši sredstva na svim bankovnim računima dužnika. Nakon što je dobio mjerodavne informacije od banaka, dana 9. svibnja 2006. godine sud je pozvao podnositelja zahtjeva da točno navede, u roku od osam dana, sa kojega štednog računa treba zaplijeniti sredstva. Budući da podnositelj zahtjeva to nije učinio u zadanom roku, sud je dana 3. srpnja 2006. godine donio odluku kojom je prekinuo ovršni postupak. Odluka je postala pravomoćna 16. srpnja 2006. godine.
15. U međuvremenu je 7. lipnja 2006. godine podnositelj zahtjeva pokrenuo novi ovršni postupak pred istim sudom tražeći ovrhu iste presude. Međutim, u tom je postupku tražio namirenje svojega zahtjeva, podredno, zapljenom sredstava sa bankovnog računa dužnika ili zapljenom i prodajom njegove pokretne imovine. Dana 9. lipnja 2006. godine sud je donio rješenje o ovrsi. Dana 27. studenog 2006. godine sud je zakazao intervenciju sudskog ovršitelja za 17. siječnja 2007. godine. Dan prije intervencije podnositelj zahtjeva zatražio je odgodu ovrhe. Zahtjev je usvojen i ovrha odgođena do 8. svibnja 2007. godine. Nakon toga sud je nastavio postupak te je 15. lipnja 2007. godine dostavio rješenje o ovrsi banci dužnika radi zapljene sredstava i njihovog prebacivanja na račun podnositelja zahtjeva. Nakon zahtjeva podnositelja od 19. srpnja 2007. godine da se nastavi sa zapljenom pokrene imovine dužnika, sud je zakazao intervenciju sudskoga ovršitelja za 19. studeni 2007. godine. Sudski ovršitelj je obavio očevid na licu mjesta kako je bilo zakazano, no nije pronašao nikakve pokretnine podobne za zapljenu. Izgleda da je postupak još u tijeku.

B. Drugi skup postupaka

1. Građanski postupak

16. Dana 30. prosinca 1996. godine podnositelj zahtjeva podnio je građansku tužbu protiv svog bivšeg poslodavca, poduzeća P., Općinskom sudu u Puli, tražeći isplatu zaostataka plaće.
17. Nakon izmjene zakonodavstva koje uređuje mjesnu nadležnost u listopadu 1997. godine, dana 14. svibnja 1998. godine predmet je prebačen na Općinski sud u Pazinu.
18. Sud je održao ročišta 4. travnja, 4. i 20. svibnja i 14. rujna 1999. godine. Ročišta zakazana za 4. ožujka i 24. kolovoza 1999. godine odgođena su zbog toga što podnositelj zahtjeva nije primio poziv, a ono zakazano za 7. listopada 1999. godine bilo

je odgođeno na njegov zahtjev. Ročište zakazano za 2. studeni 1999. godine odgođeno je zbog toga što nije pristupio pozvani svjedok.

19. Budući podnositelj zahtjeva nije pristupio na dva uzastopna ročišta održana 2. prosinca 1999. i 2. svibnja 2000. godine, sud je donio odluku utvrdivši da se tužba smatra povučenom. Podnositelj zahtjeva je tada podnio prijedlog za povrat u prijašnje stanje, koji je sud dozvolio 20. lipnja 2000. godine.
20. Na ročištu održanom 26. rujna 2000. godine Općinski sud u Pazinu donio je presudu kojom je djelomično presudio u korist podnositelja zahtjeva.
21. Po žalbi, dana 16. rujna 2002. godine Županijski sud u Puli ukinuo je prvostupanjsku odluku i vratio predmet na ponovljeni postupak.
22. U ponovljenom postupku Općinski sud u Pazinu održao je ročišta 23. prosinca 2002. i 24. siječnja 2003. godine.
23. Ovoga posljednjega datuma Općinski sud je ponovno donio presudu, presudivši djelomično u korist podnositelja zahtjeva. Kako nije bilo žalbi, presuda je postala pravomoćna i ovršna kratko nakon toga.

2. Ovršni postupak

24. U siječnju 2003. godine podnositelj zahtjeva je zatražio ovrhu. Ovrha je dovršena 4. ožujka 2003. godine zapljenom sredstava sa bankovnog računa poduzeća dužnika.

C. Treći skup postupaka

1. Građanski postupak

25. Dana 21. svibnja 1997. godine podnositelj zahtjeva podnio je građansku tužbu protiv poduzeća L. Općinskom sudu u Puli, radi isplate. Budući da Općinski sud u Puli nije bio mjesno nadležan, predmet je 8. listopada 1997. godine proslijeđen Općinskom sudu u Rijeci.
26. Prvo ročište je održano 18. lipnja 1998. godine. Budući da niti jedna stranka nije pristupila na ročište zakazao za 12. srpnja 1999. godine, sud je odredio mirovanje postupka, za razdoblje od tri mjeseca.
27. Dana 26. listopada 1999. godine podnositelj zahtjeva je zatražio od suda da nastavi postupak.
28. Sud je održao ročišta 19. travnja, 5. srpnja, 9. listopada i 12. prosinca 2001. godine, kao i 5. lipnja, 17. rujna i 13. studenog 2002.
29. Na ročištu održanom 23. siječnja 2003. godine sud je donio presudu u korist podnositelja zahtjeva.
30. Dana 20. listopada 2004. godine Županijski sud u Rijeci odbio je žalbu podnositelja zahtjeva i potvrdio prvostupanjsku presudu.

2. Ovršni postupak

31. Dana 25. svibnja 2005. godine podnositelj zahtjeva zatražio je od Općinskog suda u Rijeci ovrhu naprijed navedene presude. Dana 21. srpnja 2005. godine sud je izdao rješenje o ovrši pljenidbom sredstava sa bankovnog računa poduzeća dužnika. Rješenje je dostavljeno banci poduzeća dužnika 11. listopada 2005. godine.
32. Dana 28. ožujka 2006. godine podnositelj zahtjeva zatražio je od suda nastavak ovrhe zapljenom i prodajom pokretne imovine poduzeća dužnika, radi namirenja svoga

- potraživanja. Dana 18. travnja 2006. godine sud je prihvatio zahtjev podnositelja zahtjeva i izdao novo rješenje o ovrsi.
33. Dana 6. srpnja 2006. godine sudski ovršitelj obavio je očevid na licu mjesta na adresi koju je dostavio podnositelj zahtjeva da bi utvrdio kako poduzeće dužnik više ne posluje na toj adresi. Stoga je sud 6. srpnja 2006. godine pozvao podnositelja zahtjeva da dostavi drugu adresu u roku od tri mjeseca, a u protivnom da će prekinuti ovršni postupak. Ovo je pismeno dostavljeno podnositelju zahtjeva 18. listopada 2006. godine.
34. Dana 15. siječnja 2007. godine podnositelj zahtjeva zatražio je od suda za pozove direktora poduzeća dužnika, radi sastavljanja prokaznog popisa imovine. Sud je usvojio zahtjev i zakazao ročište za 25. travnja 2007. godine, na koje pozvani direktor nije pristupio. Nakon što direktor nije pristupio ni na slijedeće ročište zakazano za 13. srpnja 2007. godine, sud je zatražio od policijskih vlasti da provjere njegovu adresu. Slijedeće ročište je zakazano za 6. studeni 2007. godine.
Izgleda da je postupak još u tijeku.

D. Četvrti skup postupaka

35. Dana 3. lipnja 1996. godine nadležne porezne vlasti donijele su odluku kojom su naložile podnositelju zahtjeva da plati 19.427 hrvatskih kuna na ime poreza.
36. Dana 27. ožujka 1997. godine Ministarstvo financija potvrdilo je prvostupanjsku odluku. Podnositelj zahtjeva je nakon toga podnio upravnu tužbu.
37. Dana 2. ožujka 2000. godine Upravni sud Republike Hrvatske ukinuo je odluku od 27. ožujka 1997. godine i vratio predmet na ponovljeni postupak.
38. U ponovljenom postupku 23. listopada 2000. godine nadležne porezne vlasti donijele su novu odluku kojom su naložile podnositelju zahtjeva da isplati manji iznos poreza.
39. Podnositelj zahtjeva je tvrdio da je platio zatraženi iznos, no da su mu porezne vlasti usprkos tome nastavile slati upozoravajuća pisma i odbile deblokirati njegov bankovni račun.

E. Postupak pred Ustavnim sudom

40. Podnositelj zahtjeva je u međuvremenu, 4. prosinca 2002. godine podnio ustavnu tužbu na temelju članka 63. Ustavnog zakona o Ustavnom sudu, prigovarajući duljini prvog i drugog skupa naprijed navedenih postupaka. Dana 3. svibnja 2004. godine podnio je drugu ustavnu tužbu, prigovarajući duljini trećeg skupa postupaka.
41. Dana 23. prosinca 2004. Ustavni sud je odbio prvu ustavnu tužbu podnositelja zahtjeva u odnosu na prvi skup postupaka. S obzirom na ponašanje podnositelja zahtjeva (koji nije pristupio na jedno ročište i koji je zatražio odgodu još dva ročišta), presudio je da prvi postupak nije premašio razumni rok.
42. Međutim, izgleda da Ustavni sud još uvijek ispituje prvu ustavnu tužbu podnositelja zahtjeva u odnosu na drugi skup postupaka.
43. Dana 7. travnja 2005. godine Ustavni sud je odbio i drugu ustavnu tužbu podnositelja zahtjeva. Uzimajući u obzir ponašanje podnositelja zahtjeva (koji je podnio svoju tužbu pred prvostupanjskim sudom koji je bio mjesno nenadležan), presudio je da duljina postupka kojoj se prigovara nije bila prekomjerna.

II. MJERODAVNO DOMAĆE PRAVO

44. Mjerodavni dio Ustavnog zakon o Ustavnom sudu Republike Hrvatske, Narodne novine br. 49/2002, od 3. svibnja 2002. („Ustavni zakon“) glasi kako slijedi:

Članak 63.

(1) Ustavni sud će pokrenuti postupak po ustavnoj tužbi i prije no što je iscrpljen pravni put, u slučaju kad o pravima i obvezama stranke ili o sumnji ili optužbi zbog kažnjivog djela nije u razumnom roku odlučio sud ili u slučaju kad se osporenim pojedinačnim aktom grubo vrijeđaju ustavna prava, a potpuno je razvidno da bi nepokretanjem ustavnosudskog postupka za podnositelja ustavne tužbe mogle nastati teške i nepopravljive posljedice.

(2) U odluci kojom usvaja ustavnu tužbu zbog nedonošenja akta u razumnom roku iz stavka 1. ovoga članka, Ustavni sud će nadležnom sudu odrediti rok za donošenje akta kojim će taj sud meritorno odlučiti ...

(3) U odluci iz stavka 2. ovoga članka Ustavni sud će odrediti primjerenu naknadu koja pripada podnositelju zbog povrede njegova ustavnog prava ... Naknada se isplaćuje iz državnog proračuna u roku od tri mjeseca od dana podnošenja zahtjeva stranke za njezinu isplatu."

PRAVO

I. NAVODNA POVREDA ČLANKA 6. STAVKA 1. KONVENCIJE ZBOG DULJINE POSTUPKA

45. Podnositelj zahtjeva prigovara da je duljina prvog, drugog i trećeg skupa postupaka nespojiva sa zahtjevom „razumnoga roka“ iz članka 6., stavka 1. Konvencije koji glasi kako slijedi:

“Radi utvrđivanja svojih prava i obveza građanske naravi...svatko ima pravo...da sud...u razumnom roku ispita njegov slučaj.“

46. Vlada je osporila tu tvrdnju.

1. Razdoblje koje treba uzeti u razmatranje

47. Sud smatra da je razdoblje koje treba uzeti u obzir započelo 6. studenog 1997. godine, dan nakon stupanja na snagu Konvencije u odnosu na Hrvatsku. Međutim, u ocjeni razumnosti vremena koje je proteklo nakon toga datuma, treba uzeti u obzir stanje postupka u to vrijeme. Nadalje, Sud ponavlja da se ovrha presude koju je donio bilo koji sud mora smatrati sastavnim dijelom „suđenja“ u svrhu članka 6. (vidi presudu *Hornsby v. Greece*, od 19. ožujka 1997., *Reports of Judgments and Decisions* 1997-II, str. 510–511, stavak 40.).
48. Prvi i treći postupak je još bio u tijeku kad je Ustavni sud odlučio o njihovoj duljini. Dana 23. prosinca 2004. godine prvi je postupak trajao oko sedam godina i mjesec dana na dvije razine nadležnosti. Dana 7. travnja 2005. godine treći postupak je trajao oko sedam godina i pet mjeseci, tijekom kojega je predmet ispitivan također pred dvije razine nadležnosti. Ustavni sud još nije odlučio o duljini drugog postupka (vidi stavak 42. ove presude).
49. Prvi i treći postupak su još u tijeku, a drugi je postupak završen 4. ožujka 2003. godine. Tako je nakon odnosnih odluka Ustavnog suda prvi postupak do sada trajao još dvije godine i jedanaest mjeseci, a treći postupak je do sada trajao oko dvije godine i sedam

mjeseci. Slijedi da je ukupno prvi postupak do danas trajao više od jedanaest godina, a treći postupak više od deset i pol godina, nakon stupanja na snagu Konvencije u odnosu na Hrvatsku. Drugi postupak je trajao šest godina i dva mjeseca, nakon ratifikacije.

2. Razumnost duljine postupka

50. Sud ponavlja da se razumnost duljine postupka treba ocjenjivati u svjetlu okolnosti predmeta i pozivanjem na slijedeće kriterije: složenost predmeta, ponašanje podnositelja zahtjeva i mjerodavnih vlasti i onoga što se za podnositelja zahtjeva dovodi u pitanje u sporu (vidi, između mnogih drugih izvora prava predmet *Cocchiarella v. Italy* [GC], br. 64886/01, § 68, treba biti objavljen u ECHR 2006; i *Frydlender v. France* [GC], br. 30979/96, stavak 43., ECHR 2000-VII).

A. Dopuštenost

51. Vlada je pozvala Sud da odbije prigovor zbog toga što podnositelj zahtjeva nije iscrpio domaća pravna sredstva, kako se to traži člankom 35., stavkom 1. Konvencije.

1. Prvi i drugi skup postupaka

52. Vlada je tvrdila da je podnositelj zahtjeva trebao ponovno podnijeti ustavnu tužbu Ustavnom sudu zbog duljine prvog i trećeg skupa postupaka. Primijetili su da je on već podnio ustavne tužbe u tu svrhu dana 4. prosinca 2002. i 3. svibnja 2004. godine, te da ih je Ustavni sud odbio 23. prosinca 2004. i 7. travnja 2005. godine. Međutim, s obzirom na činjenicu da je postupak nakon toga nastavljen, podnošenje daljnjih ustavnih tužbi imalo bi razumne izgleda za uspjeh budući da bi omogućilo Ustavnom sudu ispitivanje ukupne duljine oba postupka, uzimajući u obzir njihovo trajanje nakon svojih prethodnih oduka.

Podnositelj zahtjeva se nije osvrnuo na to pitanje.

53. Sud nalazi da je pitanje iscrpljenja domaćih pravnih sredstava u odnosu na prvi i treći skup postupaka neodvojivo povezano s osnovanošću ovoga prigovora. Stoga, da bi se izbjeglo prejudiciranje ovoga potonjega, oba pitanja treba ispitati zajedno. Prema tome, Sud smatra da pitanje iscrpljenja domaćih pravnih sredstava s obzirom na ovaj prigovor treba spojiti s osnovanošću (vidi predmet *Kozlica v. Croatia*, br. 29182/03, stavak 21., 2. studeni 2006.).
54. Sud nadalje primjećuje kako ovaj prigovor nije očigledno neosnovan, u smislu članka 35., stavka 3. Konvencije. Isto tako primjećuje da nije nedopušten ni po kojoj drugoj osnovi. Stoga treba utvrditi da je dopušten.

2. Drugi skup postupaka

55. Vlada je prvotno tvrdila da podnositelj zahtjeva nije nikada podnio ustavnu tužbu na temelju članka 63. Ustavnog zakona zbog duljine drugog postupka. Podnositelj zahtjeva je odgovorio da je u svojoj prvoj ustavnoj tužbi od 4. prosinca 2002. godine prigovorio i duljini prvog i drugog skupa postupaka. Međutim, Ustavni sud je ispitao njegovu ustavnu tužbu samo u odnosu na prvi postupak.
56. U svome pismu od 16. studenog 2007. godine Vlada je tvrdila da Ustavni sud trenutačno ispituje ustavnu tužbu podnositelja zahtjeva u odnosu na drugi postupak. Međutim, i dalje su ostali kod svog prigovora da podnositelj zahtjeva nije iscrpio domaća pravna sredstva.

57. Sud ne smatra potrebnim ispitati prigovor koji je uložila Vlada, budući da je prigovor podnositelja zahtjeva u svakom slučaju nedopušten u odnosu na drugi postupak, iz slijedećih razloga.
58. Sud primjećuje da je drugi postupak trajao šest godina i dva mjeseca pred dvije razine nadležnosti. Nakon 1998. godine, tijekom koje nije održano niti jedno ročište zbog promjene nadležnosti, nije bilo bitnih razdoblja neaktivnosti, budući je prvostupanjski sud ubrzao postupak i zakazivao ročišta u redovitim razmacima. Sve u svemu, održano je devet ročišta, a četiri su odgođena iz raznih razloga (jedno na zahtjev podnositelja zahtjeva). Štoviše, treba primijetiti da je ovrha završena u manje od tri mjeseca. Kad je tome tako, Sud smatra, u svjetlu kriterija utvrđenih njegovom sudskom praksom o pitanju „razumnoga roka“ (vidi stavak 50. ove presude), te s obzirom na sve informacije koje posjeduje, da je ovaj prigovor nedopušten na temelju članka 35., stavka 3. Konvencije kao očigledno neosnovan, te ga treba odbiti temeljem članka 35., stavka 4. Konvencije.

B. Osnovanost

59. Sud primjećuje na početku da je podnositelj zahtjeva iscrpio djelotvorno pravno sredstvo u odnosu na duljinu postupka – ustavnu tužbu (vidi predmet *Slaviček v. Croatia* (dec.), br. 20862/02, ECHR 2002-VII) - te da je Ustavni sud odbio njegove ustavne tužbe. U takvim okolnostima od Suda se traži da provjeri je li način na koji je Ustavni sud tumačio i primijenio mjerodavne odredbe domaćega prava proizveo posljedice koje su spojive s načelima Konvencije, tumačene u svjetlu sudske prakse Suda. Pri tome Sud treba ispitati razdoblje između datuma stupanja na snagu Konvencije u odnosu na Hrvatsku i datuma odluka Ustavnog suda. Ako su odluke Ustavnog suda spojive s načelima Konvencije, Sud će se, kad ispituje pitanje iscrpljenosti domaćih pravnih sredstava, suzdržati od toga da se bavi duljinom postupka nakon tih odluka. Inače se traži istinsko ispitivanje ukupne duljine nakon ratifikacije (vidi naprijed citirani predmet *Kozlica*, stavak 23.).

1. Prvi skup postupaka

60. Sud primjećuje da razdoblje koje je ispitivao Ustavni sud iznosi sedam godina i mjesec dana (vidi stavak 48 ove presude) u kojemu je predmet bio ispitivan pred dvije razine nadležnosti. U tom su razdoblju postojala dva bitna razdoblja neaktivnosti (od 7. svibnja 2001. kad je Općinski sud u Puli donio svoju prvu presudu u premetu do 1. veljače 2002. godine kad je spis predmeta poslan Županijskom sudu u Puli po žalbi, kao i između 2. ožujka i 22. studenog 2004. godine), što ukupno iznosi gotovo jednu i pol godinu u kojoj nije održano niti jedno ročište. Ona su isključivo pripisiva vlastima. Stoga, i s obzirom da predmet nije osobito složen, Sud ne može prihvatiti mišljenje da je podnositelj zahtjeva značajno pridonio duljini postupka.

2. Treći skup postupaka

61. U tom je postupku Ustavni sud ispitivao razdoblje od sedam godina i pet mjeseci (vidi stavak 48. ove presude) tijekom kojega je postupak u tom predmetu trajao pred dvije razine nadležnosti. U tom su razdoblju bila dva bitna razdoblja neaktivnosti (od 6. studenog 1997. do 18. lipnja 1998. i između 26. listopada 1999. do 19. travnja 2001.) što ukupno predstavlja više od dvije godine tijekom kojih nije zakazano niti jedno ročište. S obzirom da su razdoblja neaktivnosti pripisiva vlastima, a i s obzirom na to što predmet

nije bio osobito složen, Sud ne može smatrati da je ponašanje podnositelja zahtjeva bio odlučan čimbenik za neurednu duljinu postupka.

3. Zaključak

62. Ispitavši sav materijal koji mu je dostavljen, i uzimajući u obzir svoju sudsku praksu na tu temu, naprijed navedena razmatranja u dovoljnoj mjeri omogućuju Sudu zaključiti kako je već u razdobljima koja su bila podložna preispitivanju od strane Ustavnog suda duljina prvog i trećeg postupka bila prekomjerna i da nije zadovoljila zahtjev „razumnoga roka“. Ona je nužno zadržala takav značaj tijekom naknadnih razdoblja od dvije godine i jedanaest mjeseci (prvi postupak) i dvije godine i sedam mjeseci (treći postupak). U takvim bi okolnostima tražiti od podnositelja zahtjeva da podnosi daljnje ustavne tužbe previše rasteglo njegove dužnosti na temelju članka 35., stavka 1. Konvencije (vidi, na primjer, naprijed citirani predmet *Kozlica v. Croatia*, stavak 28.).

63. Zaključno, Sud odbija Vladin prigovor u odnosu na iscrpljivanje domaćih pravnih sredstava i nalazi da je u ovome predmetu došlo do povrede članka 6., stavka 1. Konvencije zbog prekomjerne duljine prvog i trećeg skupa postupaka.

II. NAVODNE POVREDE ČLANKA 6. STAVKA 1. KONVENCIJE ZBOG NEPOŠTENOSTI POSTUPKA

64. Podnositelj zahtjeva je prigovorio na temelju članka 6., stavka 1. Konvencije zbog nepoštenosti drugog skupa postupka, i, osobito, zbog toga što domaći sud nije saslušao određene svjedoke. Također je prigovorio na temelju istoga članka zbog ishoda četvrtog skupa postupaka.
65. Glede drugog skupa postupaka, Sud primjećuje da podnositelj zahtjeva nije uložio žalbu protiv presude Općinskog suda u Pazinu od 24. siječnja 2003. Glede četvrtog skupa postupaka Sud podsjeća da su sporovi radi razrezivanja poreza izvan dosega članka 6., stavka 1. Konvencije, budući da ne uključuju odlučivanje o „građanskim pravima i obvezama“ u smislu toga članka, koji stoga nije primjenjiv na takve predmete (vidi predmet *Ferrazzini v. Italy* [GC], br. 44759/98, stavak 29., ECHR 2001-VII).
66. Slijedi da je ovaj dio zahtjeva nedopušten na temelju članka 35., stavka 1. Konvencije zbog neiscrpljivanja domaćih pravnih sredstava, te da je nespojiv *ratione materiae* sa njegovim odredbama u smislu članka 35., stavka 3. Slijedi da ove prigovore treba odbiti na temelju članka 35., stavka 4.

III. OSTALE NAVODNE POVREDE KONVENCIJE

67. Na kraju, podnositelj zahtjeva je prigovorio zbog povrede svojega prava iz članka 10. Konvencije, u četvrtom skupu postupaka.
68. U svjetlu sveg materijala koji posjeduje, Sud smatra da ovaj predmet ne otkriva naizgled nikakvu povredu članka 10. Konvencije. Slijedi da je ovaj prigovor nedopušten na temelju članka 35., stavka 3. kao očigledno neosnovan i da ga treba odbiti na temelju članka 35., stavka 4. Konvencije.

IV. PRIMJENA ČLANKA 41. KONVENCIJE

69. Članak 41. Konvencije propisuje:

"Ako Sud utvrdi da je došlo do povrede Konvencije i dodatnih protokola, a unutarnje pravo zainteresirane visoke ugovorne stranke omogućava samo djelomičnu odštetu, Sud će, prema potrebi, dodijeliti pravednu naknadu povrijeđenoj stranci."

A. Šteta

70. Podnositelj zahtjeva nije podnio zahtjev za pravičnu naknadu u odnosu na materijalnu ili nematerijalnu štetu. Stoga Sud smatra da nije pozvan dosuditi nikakav iznos s toga osnova.

B. Troškovi i izdaci

71. Podnositelj zahtjeva je tražio 8,597 eura (EUR) na ime troškova i izdataka nastalih pred domaćim sudovima.
72. Vlada je osporila taj zahtjev.
73. Prema sudskoj praksi Suda, podnositelj zahtjeva ima pravo na naknadu svojih troškova i izdataka samo ukoliko je dokazano da su oni stvarno i nužno nastali i da su bili razumni s obzirom na količinu. U ovome predmetu, uzevši u obzir informacije koje posjeduje i naprijed navedene kriterije, Sud primjećuje da nema dokaza u spisu koji bi doveli do zaključka da je podnositelj zahtjeva imao bilo kakvih troškova i izdataka kad je iskoristio pravno sredstvo u odnosu na povredu svoga prava na suđenje u razumnom roku pred domaćim vlastima. Sud stoga odbija ovaj zahtjev za troškove i izdatke.

IZ TIH RAZLOGA, SUD JEDNOGLASNO

1. *Ocjenjujući osnovanost* prigovora Vlade vezanog za iscrpljivanje domaćih pravnih sredstva u odnosu na prvi i treći skup postupaka, odbija ga;
2. *Utvrdjuje* da su prigovori koji se odnose na prekomjernu duljinu prvog i trećeg skupa postupaka dopušteni, a da je ostatak zahtjeva nedopušten;
3. *presuđuje* da je došlo do povrede članka 6., stavka 1. Konvencije zbog prekomjerne duljine prvog i trećeg skupa postupaka;
4. *odbija* zahtjev podnositelja zahtjeva za pravičnom naknadom.

Sastavljeno na engleskome jeziku i otpravljeno u pisanom obliku dana 6. ožujka 2008. godine u skladu s pravilom 77. stavcima 2. i 3. Poslovnika Suda.

Søren NIELSEN
Tajnik

Christos ROZAKIS
Predsjednik